

Den gode gamle Herbert.

(Af Ernst Evers.)

(Fortset.)

Grosfereren saa først helt alvorlig til, saa sagde han: „Men Herbert, saaledes var det ikke ment. Hvad der er for dyrt for mig at købe, det maa De ikke give Deres Penge ud til for Barnets Skyld.“

„Undskyld, Hr. Kolbert, men —“ Videre kom Kontoristen ikke, for det livlige, hentykte Barn sprang op paa hans Skød, tog ham om Halsen, kyssede ham og sagde: „Du gode, gamle Herbert! Hør, ved du hvad, jeg tror slet ikke, at du er saadan en gammel Mand.“

Da Barnet kyssede ham, blev Herbert ganske forvirret; men da hun talte om hans Alder, maatte han smile, og det var længe siden, at han havde smilet. „Det kan du have Ret i, Anna, tre og firs er jeg ikke endnu, men — omvendt — otte og tredive. Hr. og Fru Kolbert saa forbaavet paa ham. „Herbert“, bad Grosfereren, „sæt Dem og fortæl os Deres Livs Historie.“

„En anden Gang, Hr. Grosferer“, svarede Herbert, jeg hører Altsammen sige det.“

Hr. Kolbert smilede over sin Strivers Punttlighed, men fortsat ham. Djevelstet var ikke heldigt valgt til at lade Fortælleren træde frem for Dagens Lyd.

Fra nu af vare Anna og den gode, gamle Herbert de bedste Venner af Verden. Om Morgen, naar den gamle sad alene, ganske alene mellem alle Væggene, løb hun ind til ham for at pludre med ham. Om Aftenen blev de første franske Ølofer, hun havde lært i Stolen, udplædere for ham, og Kontoristene til højre og til venstre spidse Øren, naar den tavelse, fattede gamle forbedrede hendes Udtale eller rettede hendes Følelser. Ingen havde før anset, at Herbert nogeninde havde lært fransk, og de vilde heller aldrig have troet, at han vilde give saa mange Penge ud til Begjæret til et Barn.

Som Stjerne drage hen over Foraarsdagene, svandt Mar for Mar. Al Verden var en Leg for Barnet, hun mærkede næppe, at hun gik i Stole; og hjemme hos Forældrene blev hun vænnet til at se op til Kristus som vort Livs Sol, og hun lærte den Vandring i Lyset, der indeholder Fortælleren: „Hvem der gør Sandhed, kommer til Lyset, at hans Gjerninger kan blive aabenbare, thi de ere gjorte i Gud.“ Da hun i Paaskedagene for første Gang efter den lange Vinter fik Lov til at besøge den gamle Herbert uden for Byen, talte de første Blomster om nyt Liv; Træ og Busk dækkte nye Tanter hos den unge Pige, og hun begyndte at forstaa, at den gamle Mand herude maatte blive langt længere end inde i Byen. Her førte Aftenstilsigten Ordet, den hvilede til Vandringens inderside Sjæl: „O hvilken Dyd i Ertenbønnen af Gud!“ — Da hun blev større, fik hun ogsaa Lov til at besøge sin gamle Ven hver Søndag Eftermiddag til Kaffe. Det var en rigtig Fæst og Højtidsdag for dem begge to. Saa sad de saa hyggeligt sammen ved hans Bord henne ved det lave Vindue; han ved Siden af Kaffepuden, som godt forstod, at den skulde islemme Fæstingen, og hun ved Siden af Rosenkrædet; og naar der igen var Roser paa Træet, blomstrede de om Kap med Væggene paa Pigebarne's Ansigt. Og de to vare godt til Pas; det var ligesom der altid var Paaste hos dem, og som om de hvilede med hinanden, ligesom Israels Gang hvilede under Elms Palmes og hørte Guds Brønde rulle. Anna var omtrent trettien Aar den Gang; hvor kunde hun snakke med den gamle Mand, der ellers var saa inefattelig mod alle, og som ingen ellers drød sig om at tale med; for ham udtræmmede hun alle sine smaa Hemmeligheder; han maatte lende dem alle sammen, for ham vare de vel forvarede. Hvor kunde hun udmale alle Hjertets og Stolens Glæder og Sorger for ham, han maatte hjælpe hende at bære alt det, der paahvilede hendes unge Hjerte, og det kunde han ogsaa nok, for han havde ellers ingen, der bad ham om at dele noget med sig. Al ja, naar Anna, den lille Subrepose, først fik Munden paa Gled, saa kunde den løbe uanstændigt i hele to Timer, og han hørte stille til; for ham lød det saa klart, saa mildt, som den sagte Suse i Kornmarken, naar Morgenroden fæter hen over Sænen.

„Herbert“, udbrød hun en Dag, „hvor var du, før du kom her til Byen?“

„Det vil jeg fortælle dig, Anna, naar du er bleven stor.“ Hans Stemme lød saa forunderlig, og hans Vane saa saa bedrøvelig ud, da han svarede, at hun ikke vovede at spørge mere derom. En anden Gang saa hans Bibel paa Bordet. Hun bladede i den. Enkelte Steder havde han understreget. Da hun vilde slaa Bogen i, faldt hendes Blik paa det forreste hvide Blad, hvorpaa der stod skrevet: „Herbert Stenbergs og Anna Trautmann's Bryllupsbrev. Deres Bryllupsaafgave var 130. A. 7: Israels, haab paa Herren; thi hos Herren er Naaden, og der er ingen Fortjænkning hos ham.“

„Var Herbert Stenberg din Onkel? Hvor boede Herbert Stenberg og Anna Trautmann?“ spurgte hun.

Han blev alvorlig og svarede: „Naar du bliver stor, Anna, vil jeg ogsaa fortælle dig det.“

„Men hvornaa? Jeg holder saa meget af at høre dig fortælle dine rare Historier; hvornaa vil du fortælle mig disse?“

„Naar du er bleven konfirmeret. Naar du er atten Aar gammel.“

Den næste Søndag spurgte Anna igen: „Hvordan hed nu den Mand, hvis Navn stod foran i Bibelen?“

Han aandede lettet op, som om der var faldet en Bølge fra hans Hjerte. „Al“, svarede han, „det fortæller jeg dig altsammen paa engang.“

Det var en solarm, herlig Paaskedag, at Anna blev konfirmeret, og baade i den ensomme Mand's dybe Kælder og i det rige Rømandshus var der en stille, fredelig, højtidelig Glæde. Da kunde den gode, gamle Herbert umuligt lade Dagen gaa hen uden at bringe sin lille rare Anna sine Lytsonskninger. Han vidste godt, at Hr. Kolbert allereft vilde tilbringe Dagen alene med sin Familie; men det kunde vel næppe se, en Mængde fornemme Folk vilde nok paa denne Dag bringe den rige Mand's eneste Datter deres Gæder og Ønsker. Saa førte Herbert hende i en Droske, det var jo hans Yndlings Væsedag, og han havde

besuden en stor Kuro med; men da Pigen havde sagt ham, at Fruen og hendes Forældre vare inde i Dagligstuen med en Mængde fornemme Gæster, smuttede han stille og ubemærket ind i Annas eget lille Værelse. Der pakkede han Kurben ud; der var to dejlige Rosenkræver deri, som han selv havde opvokset; en mørkerød, der havde udvokset sit Blomsterrim, og en lysrød, der lige var ved at springe ud. Dem stillede han hen foran det høje, lyse Vindue, greb igen ned i Kurben og fremtog en Bibel, indbunden i Højst.

Kun et Øjeblik stod han tankefuld i Annas Stue og saa paa de lysegrønne Knopper; han var saa forunderlig til Mode, haade glad og bekræftet — han ved ikke selv, hvad der fejler ham, men han kunde gerne græde. Saa vendte han sig rask om, gik ud ad Døren, stundte sig ned ad Trappen, sprang ind i Drosken, trykkede sig op i det ene Hjørne, og brister i Gråd.

Hjemme i sin lille Kælderstue tog han sin Bibel frem; den havde han i de sidste Aar holdt omhyggeligt skjult, især for Anna Kolbert. Han betragtede længe det første Blad, hvorpaa der stod to Navne og en Bryllupsstift, og Højtidelighed han bitterligt. Men da han længe havde læst og tænkt, og tænkt og læst, kom en Vogn rullende og holdt for Kælderporten. Herbert havde næppe faaet Biebelen slubbet ned i Stuen, før Anna stod midt i Stuen.

„Du stemme, rare Herbert“, sagde hun, „tror du, at jeg kunde ende denne Dag uden at have trykket din velsignede Haand, uden at have stændt paa dig og taltet dig for dit Besøg i mit Værelse?“ Hun havde grebet hans Haand, men hun syntes næsten, at det var ligesom om hun igen stod for det hellige Alter og maatte knæle ned, da han lagde sin Haand paa hendes Hoved, og hans varme Taarer faldt paa hendes Haar.

„Nu vil du altsaa fortælle mig noget“, sagde hun. „Nej, nej, ikke i Dag“, svarede han. „Din Faders Vogn holder for Døren, du maa ikke lade den gamle Kuffentente saa længe. Men før du gaar, har jeg en Vn til dig: du maa ikke sige til dine Forældre, at jeg har lovet at ville fortælle dig mit Livs Historie — for den er meget sørgelig. Jeg vil ellers aldrig forlede dig til at have Hemmeligheder for dine Forældre, men denne Gang maa jeg alligevel gøre det; lad de gode Mennesker ikke faa at vide, at jeg har bedrøvet deres Følelser.“

Anna blev alvorlig. Hun havde aldrig haft nogen Hemmelighed for sine Forældre. Ogsaa Herbert sankede det hvide Hoved. „Det kan vi drøfte en anden Gang“, sagde han og fulgte hende ud til Vognen.

Saa var han alene, ganske alene, men han var saa stille og fredelig stemt. Hvor en Konfirmand med Paastehaab paa Vanden, med Paastealighed i Vjet og Paasteled i Hjertet har vovet, der maa der endnu høre Palmesusen og Høstannaraab i Stuen, efter at hun er gaaet. Men lidt efter lidt begyndte den ensomme Mand at blive urolig; han folgede Hænderne og tænkte: „Herre, min Gud, tør jeg ogsaa lægge saa stor en Byrde paa dette unge Barn? Kan jeg forsvare at opfordre hende til ikke at betro sig til de rare Forældre? Tør jeg lægge en Hemmelighed paa dette rene, lysglade Sind? O Herre, du ved, hvor svært og lange denne Byrde har trykket den ensomme. Du trofaste Gud, for hvem skal jeg udse mit Hjerte, om ikke for hende, det rare Barn — mit — Hjerteleed?“

Nogen Tid efter sad den fattige gamle og det rige Barn sammen og talte fortroligt med hinanden. Anna havde Tid nok, for hendes Forældre vare bortrejste, og hun var alene hjemme.

„Ja, Anna“, begyndte han, „det jeg har at fortælle dig, er en fort, men sørgelig Historie, jeg var den Gang ung, og mit Haar endnu ikke graat. Jeg var en velhavende Rømand i en lille Provinsby; havde ikke alene arvet Penge og Værelse efter mine Forældre, men ogsaa en blomstrende Forretning; men jeg satte alt over Styr. Alle holdt mig for at være en brav Mand, og jeg havde en rar, god Hustru, som jeg kævede i Fred og Lykke med; men jeg kunde ikke bære denne Lykke, og jeg fortjente ikke denne gode Hustru — hun var meget for god for mig; hvert Blik i hendes Øjne talte om Gudsbed. Ja, Anna, hun var lige saa ren og god som du. Men jeg forstod ikke, hvilke Statte mit Hus gemte, og førte et lystigt Liv, drak og spillede. Det troede jeg den Gang var at leve; men det var Død, intet andet, for der var ikke Paastelid deri. Jeg higede efter Statte, der kun var Glædelighed og Forbærelse, jeg higede efter Lyk og færdigt Gist — og det var bittert Gist. For mine Kammerater var jeg en behagelig, letfærdig Ven; hvor det gjaldt om at hjælpe den ene eller den anden ud af en Klemme, var jeg straks ved Haanden. Men om Aftenen svirrede vi sammen, og det kaldte vi et lystigt Liv — i Virkeligheden var det uhjælpelig og sørgeligt. At min Forretning led derunder, er en Selsøge; men jeg stolede paa min Kommis, som jeg ansaa for at være lige saa tro som dogtig. Af og til kom min rare Hustru paa sin blide Maade med en eller anden Bemærkning om mit Liv; men jeg lo blot af hende. Jeg vilde jo ikke gøre hende nogen Sorg; i min Uvidenhed tænkte jeg, at hun nok selv kunde indse, at det var et dejligt og fornuftigt Liv, jeg førte. Da Vorherre saa tog vort første og eneste Barn, en lille Dreng, spurgte hun:

„Ser du ikke, Herbert, hvilket magtigt Fingerpeg det er fra Herren? hvor han talder dig i Stilhed, hvor han ved Kærs og Grav indbyder og løfter dig til at begynde et nyt Liv?“

Jeg det første Øjeblik var jeg ogsaa som knust, for jeg havde effert dette Barn højt; men i Stedet for at vende om, jegle jeg Adspredelse, og da der var vokset Græs over mit Barns Grav, kunde ingen mærke paa mig, at mit Barn hvilede derunder. Da der saa blev født os en lille Datter, syntes Lykken atter at ville tage Os hos os.

Da syntede paa en Gang Ulykken ind over os, det ene Slag ramte Forretningen efter det andet; det var som Lyn paa Lnn fra en fort Uvejrsst. Min Kommis var paa min Ordre rejst til en Søfart. Men i Stedet for at udrette, hvad jeg havde paalagt ham, havde han i mit Raad indfærset alle de Penge han kunde, og mens jeg gik og ventede paa hans Tilbagekomst, sømmede han allerede paa Oceanet. Først nu gik det op for mig, at han var en Bedrager, og jeg var taabelig nok til at fortælle min Hu-

stru Ulykken, skønt hun endnu saa ung. Saa snart mit Tab regnedes, kom adskillige af mine gode Venner for at se, hvordan det var fat med mig, det vil sige, de vilde have deres Penge, som de havde sat i Forretningen. Flere udenlandske Firmaer, som havde faaet Nys om Sagen, fordrøede deres Tilgodehavende. Min Kasse var tom.

Lige over for mine Kreditorer beraabte jeg mig paa det gode Ny, mit Hus stod i, og jeg var nedvarende Værelse. De svarede med at trække paa Skuldrene. Aldeles fortrøivet gennemløb jeg hele Huset og kom til sidst ind i Skjæbelseset. „Hvordan har du det?“ spurgte jeg min Kone. Saa saa straks, at jeg var ophidsset, og rakte Haanden ud imod mig; jeg lød, som om jeg ikke saa det. „Jeg har det ikke rigtig godt“, sagde hun. Jeg ansede næppe, hvad hun svarede, men lode ud af Huset. Jeg gennemsvirrede Natten, syntede fra en Hjælpse i en anden. Den første Efterretning, jeg fik den næste Morgen, var den, at et Firma, jeg ellers stod paa god Fod med, havde indskiftet sine Bestallinger — jeg var gaaet i Navision for dem og for en stor Sum. Nu var min Stæbne afgjort.

Da jeg kom ind til min Hustru, greb hun min Haand. „Herbert“, sagde hun, „slip mig ikke, jeg er saa angst. Du ser saa forunderlig ud — saa — forstyrret. Vlis hos mig — derhenne i Krogen staar der Mennesker, der vil falde over mig —“

Hendes blide, gode Øjne vandrede omkring i Stuen og søgte mit Ansigt. Jeg kunde ikke udholde dette Blik. Sagte træk jeg min Haand ud fra hendes, og forlod hende. Udenfor mødte jeg Krogen. Han satte et alvorligt, betænkeligt Ansigt op; men jeg troede, det var fordi, han havde hørt, at mit Hus var ødelagt; det faldt mig aldrig ind at frygte for min Hustrus Liv. Jeg skulde en Flaske Vin ned — endnu havde jeg den — i Morgen ikke. Mine Venner kom; de stødte til mig, men vilde alligevel not drille med mig. Om Aftenen gik jeg hjem — den næste Dag vilde det blive bekendt, at jeg var under Konkurs. Jeg vilde ind til min Hustru i Fortængen som Skjæplejer, men jeg fik ikke lov.

„De maa ikke gaa ind, Hr. Herbert“, sagde hun. „Vil hellere her —“

„Maa ikke“, spottede jeg, „men jeg — vil, hører De?“ „Deres Hustru er meget syg — De maa tale sagde.“

„Men jeg vil ind til hende —“

„I den Tilstand, De er, Hr. Herbert, kan jeg paa ingen Maade tillade det.“

„Men jeg vil vaage i Nat hos hende.“

„Det skulde De tænkt paa lidt før.“

Jeg stødte Konen til Side, og gik derind. Der laa hun saa bleg, saa bleg og strakte Hænderne ud, men ikke til mig. „Hul!“ sagde hun, „er du Herbert? Nej, du ser anderledes ud end Herbert. — Se der! — der er de! — de tager mig bort fra mit Barn, fra min Mand! — De kommer for at hente mig! — Hvem skal opdrage mit Barn? Naar de tager mig med, er dit Liv forspildt — du og mit Barn — o vel! — der er de igen!“

Skjæplejeren trak mig ud af Værelset. Jeg aabød villig og lod mig lede som Barnet ved Moderens Haand, nej, som en Forbryder, der lader sig føre til Fængslet af Lovens Haandlanger. „Var De blot bleven her, Hr. Herbert“, sagde Konen. „Ja“, svarede jeg og sank ned paa den nærmeste Stol; jeg var pludselig bleven aldeles ædru, men sølte, at jeg havde en stærk Fæber, der trak mig i alle mine Lemmer. Saa kom Skjæplejeren ud til mig og sagde: „Stynd Dem, Hr. Herbert, De maa straks hente Krogen — det bliver værre og værre med den syge.“

Jeg stormede afsted. Det var Nat. Jeg ventede nede paa Gaden, til Krogen blev færdig og kunde gaa med.

„Hr. Doktor, er der Fare?“ spurgte jeg.

„Ja! — især naar Fæberen tager til hen imod Morgenstunden. Jeg havde forordnet fuldstændig Ro. Deres Kone har forhaabentlig ingen Sindssvælgelse haft?“

„Jo netop megen, og det er jeg Skyld i —“

„Staflets Mand!“ svarede Krogen dælgende.

To Timer efter var jeg Entemand. Af alle mine jordiske Statte var der intet andet tilbage end mit fyp Dage gamle Barn.

Det var ved den hellige Paastetid. I Kirkerne og ved Graebene blev der talt om Liv; Fuglene under Himlen og Træerne i Haven talte om Liv — jeg saa kun Død, ikke andet end Død. Fred! Fred! genslød det i Verden, men i mit Hjerte var der kun Fredløshed. Da man bragte mig min lille Pige, streg jeg i vildt Raseri. Jeg løb til Politiet, streg og raabte, at de skulde slaa min Hustrus Morder ihjel: men Morderen var jeg — og kun jeg.

Hvad der saa videre skete, ved jeg ikke. Jeg havde ikke mindste Begreb om, at min Hustru blev begravet, mit Barn baaret bort og mit Hus solgt: for da jeg endelig vaagnede op, sad jeg i en sneber Celle, som kun fik Lys fra oven. Først troede jeg, at de havde kastet min Hustrus Morder i Fængsel; men da de førte mig ud i Haven, og jeg saa de andre Stikfælder, der boede sammen med mig i dette store Hus, og da jeg havde hørt deres forunderlige Talemaader og set deres forstyrrede Ansigter, gik det endelig op for mig, at jeg ikke var i et Tugthus, men i en Sindssygeanstalt. Og da jeg var paa det rene hermed, faldt jeg hen i lange, mørke Drømmerier. Det eneste, jeg bemærkede, var, at de hentede mig ud at spafere, og ingen spærrede mig inde; af og til kunde jeg tale ganske fornuftigt med min Opfyndsmænd. Krogen lagde ogsaa nu og da sin Haand paa min Stulder og talte ikke alene venligt og mildt med mig, men prøvede endog paa at indgyde mig Mod og Trøst. — Efterhaanden kom jeg i Tanke om alt, hvad der var forefaldet i mit hjem. Jeg begyndte at beregne Tiden; jeg spurgte Opfyndsmænd om, hvor længe jeg havde været her. „Sestien Maaned“, svarede Manden. Sagte og tvøvende spurgte jeg om mit Barn. „Det er vel forværet hos gode Folk.“

Saaledes vedblev det at gaa fremad med mig. Da jeg havde været to Aar i Anstalten, kom Direktøren ind til mig og sagde, at det ganske vist havde været bedre, om jeg kunde blive der et halvt Aar længere, men man forlangte, at jeg skulde komme tilbage, og at han havde den faste Tro, at naar jeg havde en fast, alvorlig Villie, vilde jeg nu være helbredet, og kunde godt slaa mig igennem. Han gav mig Rejsepenge, og jeg forlod Anstalten; men jeg vilde jeg ikke. Direktøren var saa venlig at give mig

en Anbefalingsbrev med til en Rømand i en større Stad. Han antog mig som Kommis. Det var en from og brav Mand, der havde budt mere end en forladt Sjæl sit hjem.

Han førte mangan en god og alvorlig Samtale med mig, og han var det, som henviste mig til, at kun Gt er fornødent. Men jeg havde ikke No paa mig. Jeg maatte ud i den vide, vide Verden. Men først vilde jeg gense mit hjem, mit Barn og min Hustrus Grav.

„Herbert“, sagde Rømanden, da jeg tog Afsted med ham, „mit Hus staar Dem aabent til enhver Tid. Lad det ikke gaa Dem som det visne Blad, der blæser ned af Træet og hvirvler hen over Markerne. De kan blive hos mig, om De vil, og studse De hellere søge Dem en Plads et andet Sted, saa skal jeg give Dem en Anbefaling med, som kan aabne Dem Deres Medmenneskers Dør.“

Saa gik jeg tilbage til hjemmet. Da jeg var kommet uden for Byens Port, mødte jeg to unge Mand. Jeg hørte, at den ene i Forbigaaende sagde: „Den gamle Mand lignede Rømand Herbert.“

Senere hørte jeg hyppigt Folk omtale mig som „den gamle Mand“. Den første Gang blev jeg forkræftet, satte mig paa en Sten ved Vejen og tænkte paa mit graa Haar og paa min bøjede Holdning, flygtede bag ved Ørødet og sad og grundede og tænkte, til Tusmørket vadede sit Slør fra Bukt til Bukt, fra Hus til Hus. Saa gik jeg langsomt tilbage til Byen. Nu vidste jeg, hvor jeg vilde søge Nattevarer. I Hotelterne kendte de mig; jeg vilde hellere søge paa aaben Markt, end jeg vilde søge dertil; men nebe i en af Gyderne boede min gamle Gaardskarl, Peter Bøhmert, med sin Kone. Som Barn havde jeg mange Gange redet Hest paa hans Kna, og jeg vidste, at hvis det blev nødvendigt, kunde jeg lægge mit graa Haar til Høje i hans Stød. Jeg gik ned ad Kældertrappen og bankede paa hans Dør. Han maatte have gentendt mig paa min Banker, for han raabte ikke: „Kom ind!“ men „Herbert! Herbert!“ Og op sløj Døren, og han greb min Haand og trak mig ind i Stuen, uden at jeg fik sagt ham et Ord. Han spurgte heller ikke; uden Spørgsmaal forstod han, hvorfor jeg var kommen til ham. Hans Hustru gjorde et Kammer i Stend til mig og redte min Seng, mens han fortalte mig om Venner og Naboer.

Den næste Morgen vakkede han mig meget tidligt. „Rare Herre“, sagde han, „jeg kan nok forstaa, at De helst vil ud paa Kirkegaarden saa tidligt som muligt.“ Saa fulgte vi ad. Jeg vidste jo ikke engang, hvor de havde lagt min trofaste Hustru til Hvile. Han viste mig Graven, en sand Rosenhave, som jeg vidste, at den trofaste Karl havde anlagt og plejet, for han holdt af Roser, og han havde elsket den afplukkede Rose, der hvilede bernebe i den talige Grav. Da jeg gik der, og han lod mig græde, græde rigtig ud, for han forstod, at Taarerne var en Velgøring for mig. Da maatte jeg bede. Det var vel ikke stort andet end Stammen og Sukken; men jeg fælte, hvor Himmelstreden omsvøbte mig, og hvor Himmelstrafsten styrkede mig, og at jeg nu begyndte at ane, hvad det vil sige at holde Paaste. — Det var mit Livs første sande Paastefest.

Da Solen steg højere, bankede Peter mig paa Stuldebæren og mandede til Opbrud. „Tilgiv mig, Peter, at jeg lod dig vente saa længe, du skal jo paa Arbejde.“

„Ala nej, Herre“, svarede han, „jeg har færdt Afbud Dag, at jeg ikke kom. Jeg holder Borgmesterens og Amtmandens Haver i Orden, og har Lov til at blive borte en enkelt Dag.“

„Er du ikke mere i det gamle Hus?“

„Nej, Herre. Jeg kunde godt være bleven der; men det havde været for svært for mig.“

Vi kom hjem. „Peter“, begyndte jeg, „ved du noget om mit Barn?“

„Ja, Herre, Amtmanden har flere Gange fortalt mig, at Deres lille Pige var bleven optaget hos gode og rige Folk.“

Vi talte mange gode, alvorlige Ord med hinanden paa denne Dag. Han spurgte mig ogsaa om, hvor jeg vilde rejse hen, naar jeg havde fundet mit Barn. „Ild i den vide Verden“, svarede jeg ham. „Nej, Herre“, sagde han, „De maa nu trække Dem tilbage og leve i Stilhed.“

„Peter, jeg har ingen No paa mig — jeg maa bort.“

„Der er endnu en anden No for Guds Børn“, sagde den gamle højtideligt.

„Hvor Jesus er inde, der lyser han Fred; Guds Naden, ej Døden, ej Undest, ej Had skal stille os ad!“

I Stilheden, Herre, der finder Guds Folk Fred og Ro. Verdensbørnene finder den hverken derude i Stormen eller derinde i Stuen. Herre, I skal ikke gaa fra mig, uden at have faaet en Erindring med om al eders jordiske Lykke. Timeligt Guds har jeg ikke meget af, men jeg havde den Gang nok til at købe eders Bryllupsbrev for paa Auktionen; den har jeg gemt til eder og vil atter lægge den i eders Haand, naar I vil love mig at tage den med eder, hvorhen I rejser.“

Det lovede jeg med et Haandtryk. Den næste Morgen gik jeg til Amtmanden. Jeg kom en Time før den Tid, som jeg vilde vide, kunde den yngste Strider lige saa godt give mig Bæstet om.

Jeg spurgte efter mit Barn. Han bladede længe i Protokollerne, tog saa et Stykke Papir og skrev Adressen op. Jeg saa til. „Det er ikke mit Barns Navn“, udbrød jeg.

„Deres Barn er adopteret af den her nævnte Mand og bærer hans Navn. Maa jeg bede Dem om at se efter her i Protokollen; ifølge en Skrivelse fra Ministeriet den tiende Januar f. A. blev dette bevilget.“

Hvorledes jeg kom ud, ved jeg ikke. Jeg krammede Papiret mellem Fingrene. Jeg slæbte mig mofommeligst hjem til mine Venner og fant med paa en Stol. „Peter“, svarede jeg, „de har taget Barnet fra mig. Jeg har mistet alt, alt.“

Jeg fortalte ham, hvad der var forefaldet. Jeg viste ham Sed'en, Strideren havde givet mig.

(Sluttes.)